

vises til Rigsdagstidende 1931—32, Landstingets Forhandlinger Sp. 8—11, 81—89, 1744—1760 og 1762—1763.

I Folketinget kom Forslaget dernæst til første Behandling den 25. Maj 1932 (Rigsdagstidende 1931—32, Folketingets Forhandlinger Sp. 5099—5120), hvorefter Forslaget gik i Udvalg. Dette Udvalg naaede ikke inden Rigsdagssamlingens Slutning at faa afgivet Betænkning.

Forslaget fremsættes herved paany for Folketinget i den af Landstinget i forrige Rigsdagssamling vedtagne Skikkelse, dog at Forslagets § 7 er ført tilbage til den Form, Paragrafen havde ved Forslagets Fremsættelse for Landstinget, saaledes at Forslaget i sin Hælfed fremtræder i den Affattelse, som det havde, da det blev forelagt i Landstinget.

Socialministeriet maa stadig være af den Opfattelse, at det vil være uheldigt, saaledes som foreslaaet af Landstingsudvalgets Flertal, at lovfæste en Ordning,

hvorved Sætning og Trykning af Dagbladene kun er forbudt paa Folkekirkens Helligdage i Tiden Kl. 9 Morgen til Kl. 10 Aften, og maa stadig formene, at alle berettigede Hensyn vil være varetagne ved den af Ministeriet foreslaaede Formulering af Bestemmelsen, hvorved der gives Socialministeriet en lovfæstet Adgang til at meddele Dagbladene de samme Dispensationer, som den øvrige Industri har Adgang til, og hvorved man samtidig oprettholder den Adgang til at arbejde indtil Kl. 9 Formiddag paa Helligdage, som Dagbladene hidtil har haft.

Forsaavidt angaar det i Lovforslaget anvendte Udtryk „andre Apparater“ og de særlige Sikringsforanstaltninger, der i saa Henseende er paatænkt, skal man henvise til den som Bilag aftrykte Redegørelse i Skrivelse af 16. Juni 1932 fra Direktoratet for Arbejds- og Fabriktilsynet.“